

LBRIS

We know
books

Ana-Maria Ticu

NICOLA

O poveste despre adopție

Ilustrații de
Ramona Iuliana Nicolau

București, 2020

A fost odată, nu prea de multă vreme, un colț de lume atât de normal, încât nimeni nu credea că ar putea ajunge în vreo poveste. Și nici nu cunoaștem vreo poveste în care să fi ajuns. Tot ce se întâmpla acolo era obișnuit și așteptat, iar oamenii numeau minuni puținele lucruri pe care nu le puteau explica. Nu povești. De cele mai multe ori, aceste minuni prindeau viață și se jucau cu inimile celorlalți, așa, cum s-ar juca orice copil cu niște mingi colorate, în mijlocul unei zile de vară.

Deasupra acestei lumi, frumoase fără să știe, se așezau cerurile. Strat peste strat, ca un tort uriaș, cu cremă de nori și soare, cu bucăți de curcubeu și multe stele, se odihneau cerurile lui Dumnezeu. Sus de tot, chiar în al nouălea cer, erau în fiecare zi râsete și voie bună, joacă și cântece. Acolo trăiau îngerășii. Bucălați, fâlfâind

din aripile lor albe, cu ochii senini și limpezi, zburau în fiecare zi prin curtea cerului, făcându-l mândru pe Dumnezeu, care, ca un tată blând și bun, îi privea cu drag și abia își putea lua ochii de la jocul lor ghiduș. Cerurile erau, așadar, ca orice casă mare, în care lumina și tihna mângâiau pe oricine le privea cu speranță.

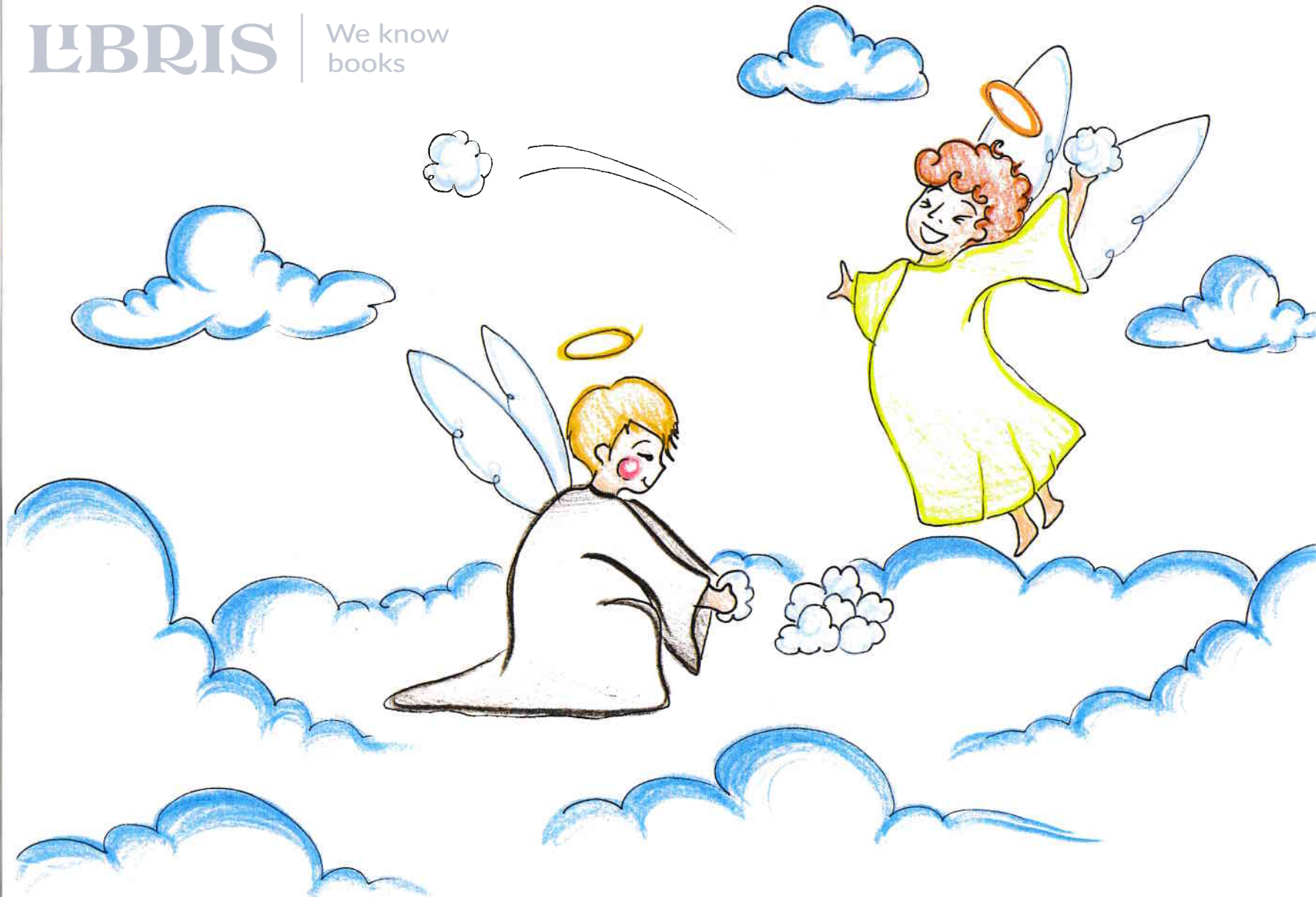
– Hei, Zuluf, vrei să ne întrecem în aruncatul bulgărilor de nor?

– Bine, Obrăjor, dar știi că eu arunc mai departe decât tine! Data trecută am câștigat! Hai să facem întâi grămăjoarele de bulgări. Uite, norul acela e mai pufos și mai bun!

LBRIS

We know
books

Așa ar fi vorbit probabil îngerașii între ei, dacă erau personaje într-o poveste, dar, cum nu sunt, ei poartă nume obișnuite, ca toți copiii. Ceea ce vorbeau ei era la fel de obișnuit. Oricât s-ar crede că nu trăgeau cu ochiul la viața de pe Pământ, tot mai pândeau în jos printre covorașele pufoase de abur și se întrebau între ei:

– Cum e oare să te dai în leagăn? Văd că sunt atât de fericiți copiii acolo jos când fac asta...

– Cum să fie? La fel cum e și aici, Sus, la noi, jocul cu vântul care ne mișcă scăunelele de nor! Ce să fie așa de fascinant?

– Nu înțeleg cum poți fi atât de morocănos, Petru... Știi, eu adesea mă întreb ce-i face pe copiii de pe Pământ să râdă? Că ei nu au parte de toate frumusețile și bucuriile noastre...

– Au și ei motivele lor, draga mea Nicola. Cu siguranță Cel ce ne dă nouă motivele, le dă și lor unele, poate la fel de bune.

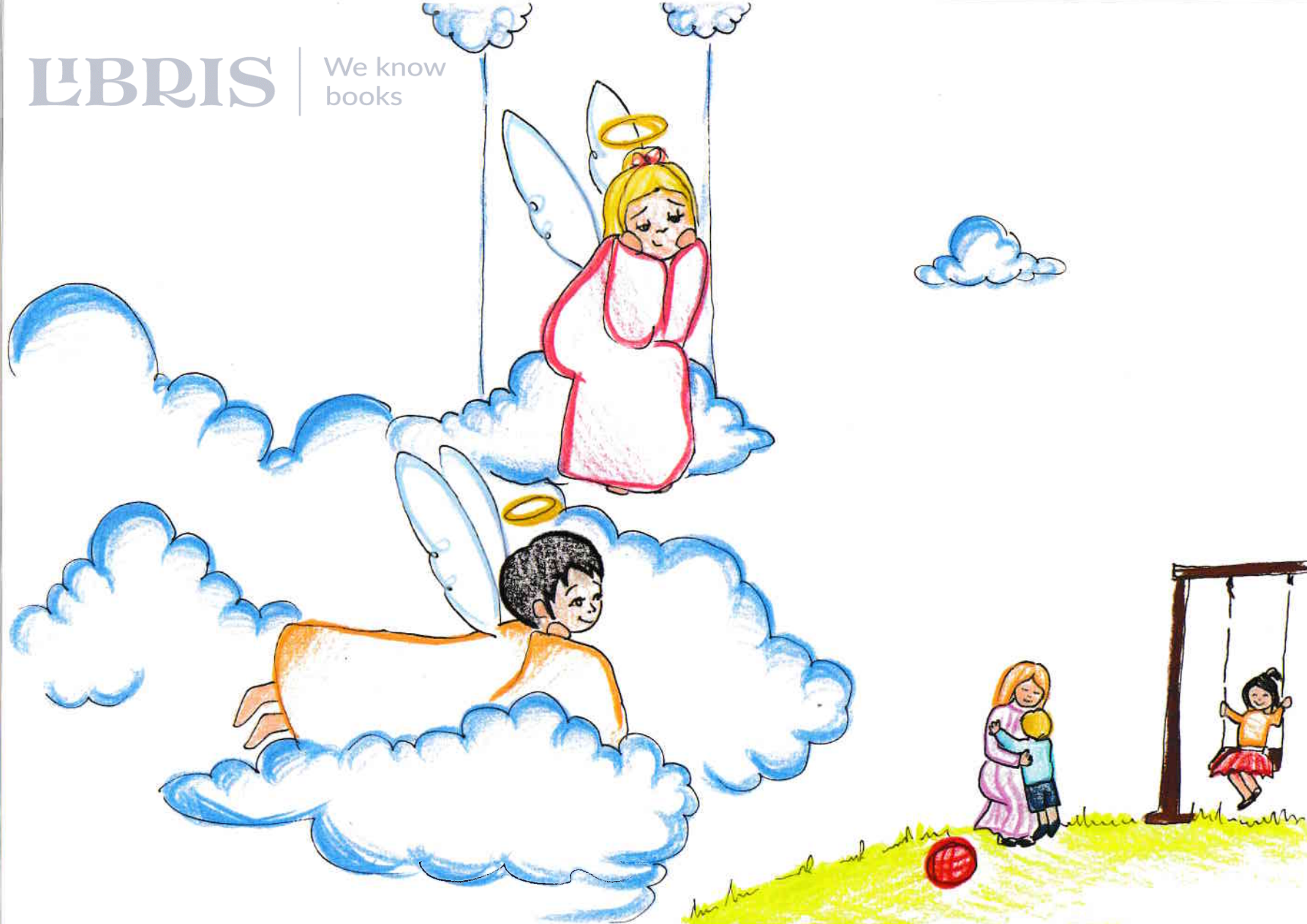
– Oricâte am avea noi, aici, eu cred că acei copii au ceva în plus. Astfel, zâmbetul lor e mai larg și chipul lor atât de senin. Au mereu pe cineva alături, care îi mângâie pe față, le așează părul cu blândețe după ureche, le șoptește ceva drăguț sau le leagă șireturile și îi sărută adesea pe frunte. Petru, eu le văd sclipirea din ochi.

– Tu spui despre mama lor, nu e așa? Am văzut și eu gesturile despre care amintești tu și mă gândeam... oare cum ar fi... Dar uită, Nicola! Nu cred că e bine să spunem așa! Dacă Dumnezeu se va supăra pe noi și ne-ar putea crede nerecunoscători?

– Eu nu sunt nerecunoscătoare și nu cred că Dumnezeu s-ar supăra. El e Dumnezeu. Știe cât de mult îl iubim. Știi tu, frățioare, cred că voi vorbi despre asta cât de curând cu El... De fapt, chiar acum merg să-i explic ce simt și să-l întreb de ce simt așa!

LBRIS

We know
books

Nicola, îngerul bucălat al celor mai senine și mai calme ceruri, plecă spre Dumnezeu fără frică și chiar cu o îndrăzneală și un optimism care îl făcură pe Acesta să zâmbească atunci când o văzu în depărtare, dând ușor din aripioare. Știa, bineînțeles, ce are să-i spună, El le știe pe toate, dar așteptă să-i audă cuvintele. O privea cu multă dragoste, gândindu-se, așa, ca în a șaptea zi a creării lumii, că făcuse bine. Puiul acesta de înger era altfel decât ceilalți, mai aproape de vis și de zbor, mai profund și mai sensibil, mai al înălțimilor...

– Doamne... am venit! Știi, nu vreau să te supăr... eu te iubesc mult și îmi pare bine că am un loc în Raiul acesta al nemuririi, preaplinului și rodului veșnic. Te rog, totuși, să-mi explici, de ce simt că aripile îmi tremură mai tare atunci când privesc spre Pământ și văd copiii cum își prind

brațele-colier în jurul gâtului mamei, când aud chemarea lor în clipa de bucurie sau cea de ne-caz, când le văd privirea plină de toate sclipirile stelelor?

– Nicola, dragul meu înger, cu inima cât largul cerului... Cum să-ți explic eu ție? Voi, toți îngerii, copiii mei dragi, aveți în suflet acest dor. Se pare că tu, mai repede decât frații tăi, l-ai simțit crescând în pieptul tău. Unii nu simt deloc ceea ce tu spui că ai descoperit în inima ta, iar alții simt mai târziu. Iată că a sosit timpul ca și ție să-ți fac propunerea pe care o fac tuturor, atunci când se naște în sufletul lor fiorul acesta al dragostei părintești. Ai posibilitatea de a privi cu atenție Pământul, de a urmări și analiza oamenii de pe tot întinsul lui și apoi, dacă tu vei dori, îți voi da voie să cobori lângă aceia pe care îi vei